

[Gustav Pedersen.]

strækning fra den Del af Ungdommen, som har den bedste Uddannelse; der kræves lige saa lang Uddannelsestid som i andre Fag, dertil en ikke ringe Ekstrauddannelse. Det er ikke muligt i det lange Løb at opretholde en Særstilling for dette Fag, og jeg kan føje til, at saa stor en Gruppe af Befolkningen kan umuligt stadig væk føle sig tilfredsstillt ved at være lønningmæssigt særvurderet, selv om de private Arbejdsgivere i vid Udstrækning søger at holde denne Særvurdering vedlige.

Jeg gør endvidere opmærksom paa, at for Kontoristklassen ligger Alderstillæggene urimeligt lavt. Jeg har allerede nævnt, at de begynder omtrent 300 Kr. lavere end Bundklasserne paa de Omraader, hvor der ikke kræves nogen Uddannelse. Trods det er Aldersstigningen 10 Kr. pr. Maaned hvert andet Aar. Disse 10 Kr. pr. Maaned er et betydelig mindre Beløb, end det var i sin Tid, da det blev fastlagt. Jeg havde ikke ventet, at alle Uretfærdigheder over for denne store Gruppe skulde fjernes med et Snuptag, men jeg havde haft nogen Ret til at vente, at der ikke skulde gaa 12 Aar, inden den lavestlønnede Gruppe af faglærte inden for Staten naaede op til de 2 400 Kr. i Grundløn.

Jeg gør endvidere opmærksom paa, at der i Lovforslagets § 6 er indføjet følgende Bestemmelse i Stk. 4: „Ansættelse som Kontorassistent er betinget af mindst 3 Aars Tjeneste som Kontorist.“ Det er en Særbestemmelse, som man ikke kender inden for andre Omraader i Staten. Det vil meget ofte dreje sig om Folk, der har gennemgaaet en lang Uddannelse, inden de kommer i Statens Tjeneste, og som ikke mindst i de senere Aar med den stærke Vækst i Arbejdet paa et ret tidligt Tidspunkt er blevet forpligtede til at paatage sig betroet Arbejde. For at blive Tjenestemænd har de maattet gennemgaa de to Aspirantaar paa den lavere Løn, og da er det helt urimeligt, hvis de paagældende Tjenestemænd i øvrigt er i Stand til at udfylde det Arbejde, der normalt kræves af en Kontorassistent — hvad jo ikke er en overordnet Stilling —, at der saa skal hengaa ekstra 3 Aar, inden de kan faa den Placering, der svarer til deres Arbejde og Dygtighed. Jeg vil jo tro, at her, hvor der ikke er nogen Risiko for, at det kan kollideres med andre Tjenestemænds berettigede Interesser, maatte det være muligt at faa slettet denne Særbestemmelse.

I Forbindelse med denne Placering vil jeg sige, at jeg tror ikke paa, at den Forhandlingsretsordning, der hidtil har været

gældende, kan holde fremefter. Det har jo været saadan hidtil, at der kun var to forhandlingsberettigede Centralorganisationer. Det betød, at det store nydannede Fagomraade, der er Tale om her, skulde have sine Løninteresser varetaget gennem Organisationer, hvis Hovedstamme for længst var placeret paa en anden Maade end Kontorfolkene. Der ligger ikke heri Antydning af Kritik af de Organisationsledere, der har skullet forhandle paa disse Centralorganisationers Vegne. Det kan vistnok være overordentlig svært at klare de mange Divergenser, der i øvrigt kan være inden for deres Rækker, og jeg underkender heller ikke Vanskeligheden ved her at faa skabt Mulighed for et Forlig. Men jeg tror til Gengæld, man vil forstaa, at her, hvor det drejer sig om saa omfattende et Omraade, vil det ikke være muligt, blot fordi Faget er dannet senere end andre Fag i dette Land og i sin Tid har faaet en forkert Placering, at tilfredsstille en saadan Gruppe ved, at de har nogle af deres overordnede til at varetage deres lønmæssige Interesser. Jeg tror, det vilde være klogt, om man paa et tidligt Tidspunkt gjorde sig klart, at der sker Forskydninger og finder en Udvikling Sted, som kræver ogsaa en Udvidelse af Forhandlingsretten. Da det jo her drejer sig om et Fag, hvor Vilkaarene baade i Stat og Kommune præges af de samme Vanskeligheder som i private Erhvervsvirksomheder, vil der altid være en vis Forbindelse mellem Faginteresserne paa tværs af Ansættelsesvilkaarene, og derfor synes jeg ikke, det er klogt, at man paa Forhaand har afvist Muligheden for under en eller anden Form at finde en anden Maade til at faa denne Gruppens Interesser varetaget. I Særdeleshed er det ikke klogt, naar det tages i Betragtning, at der fortsat finder en uretfærdig Placering Sted.

Jeg har i de mange Aar, jeg har arbejdet med dette Fags Vilkaar, indtil dette Øjeblik ikke fundet nogen saglig Motivering for, at et Menneske, der koster lige saa lang Tid paa sin Uddannelse som andre Folk, der yder lige saa dygtigt og lige saa krævende et Arbejde, alligevel lønmæssigt skal placeres betydelig længere nede. Saa længe der ikke kommer en saglig Motivering derfor — og den kan jo i Virkeligheden ikke præsteres, fordi den ikke findes —, saa længe vil ingen faa Statens eller andre Virksomheders Kontormedhjælpere til at indrømme, at de lønningmæssigt er rigtigt placeret. Jeg er klar over, at et Forlig som det, der er skabt her, skabt under store Vanskeligheder, skabt med begrænsede økonomiske Mulig-